

La fe en temps de pandèmia

Dg, 28/03/2021 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

S'està acabant la Quaresma i percebo un cert desassossec en moltes persones. Hi ha dolor i patiment per la mort d'algun ésser estimat o per haver patit greument la malaltia; cansament en el personal sanitari que té cura de les persones afectades pel virus i esgotament per uns moments plens de moltes incerteses socials i econòmiques. La nova pobresa per la pandèmia és una xacra de les nostres societats. La vacunació no ha ajudat a asserenar l'esperit. Les dificultats en el subministrament de les vacunes ha frustrat l'expectativa d'estar a l'inici del final d'aquest mal són. La proximitat del temps pasqual ha d'ajudar-nos a entendre i donar sentit viu a les paraules de Jesús: *"Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que mori, viurà"*. Aquesta és la nostra fe i el que ens dona consol en aquest moments de gran transformació social provocada per aquesta situació de pandèmia.

Les lectures durant aquest temps de quaresma ens preparen per pouar en el sentit d'aquests dies d'ascès i penediment, i ens acompanyen en l'itinerari cap a la festa de la Pasqua. Sense l'horitzó de la Resurrecció el camí recorregut no tindria sentit. Sense aquesta perspectiva la pandèmia ens haurà anorreat la nostra esperança. La vida per l'amor venç la mort. La fi benaurada esdevé joia si anunciem el Crist ressuscitat. El camí quaresmal, seguit com un itinerari quotidià de lectura, pregària i meditació perseverant, ens permet entendre com cada persona pot contribuir a donar cada dia testimonis de vida. Hem d'arribar al temps pasqual amb una conversió de cor i descobrir quins són els camins que Déu proposa a la humanitat per trobar el ple sentit de la vida. Cadascú de nosaltres hem de ser testimonis vius de l'anunci joiós que serà proclamat durant la Pasqua. Però, som febles i dissortats, de tal manera que defallim en aquest propòsit. Per això hem identificat i demanat el perdó per les nostres mancances i implorèm l'ajut per redreçar-nos novament per ser testimonis d'aquest amor reparador i salvador.

Aquest testimoni ha de posar en pràctica les contundents paraules d'Isaïes que hem sentit durant aquest temps de Quaresma: *"Sí, però el dia de dejuni tracteu de negocis i feu treballar tots els vostres obrers. Sí, passeu el dejuni en disputes i baralles i clavant impiament cops de puny. No són pas dejunis com els d'avui que faran sentir a l'altura la vostra veu. ¿És això un dejuni que sigui del meu gust, un dia en què l'home es mortifica? Vinclar el cap com un jonc, estirar-se sobre el sac i la cendra: ¿és d'això que tu en dius un dejuni, un dia agradable al Senyor? ¿No és aquest el dejuni que jo voldria —oracle del Senyor—: Rompre les cadenes injustes, desfer els lligams del jou, deixar anar lliures els oprimits, trencar tots els jous? ¿No ho és, partir el teu pa amb el qui té fam, acollir els qui no tenen casa? Si veus algun nu, vesteix-lo, i no neguis l'almoïna als teus connacionals. Aleshores la teva llum esclatarà com l'aurora, la teva ferida se cicatritzarà aviat. La teva justícia anirà al teu davant, i la glòria del Senyor darrera teu. Aleshores, si crides, el Senyor et respondrà; si demanes auxili, dirà: "Aquí em tens! ". Si elimines d'enmig teu el jou, la difamació i el parlar malèfic; si dones el teu pa al qui té fam, si satisfàs la gana del necessitat, la teva llum brillarà en les tenebres i el teu foscant serà com el migdia"*. (Is 58,3-10). La renovació interior ha de servir per recuperar la serenor de l'ànima, penedir-nos de les nostres falsies i infidelitats a la missió i comprometre'ns a obrar tal com proposa el profeta Isaïes.

El temps de pandèmia ens convida a renovar la confiança en l'amor de Déu pare. Les lectures litúrgiques quaresmals han estat una invitació permanent a mantenir aquesta confiança i enfortir l'esperança. Ambdues estan potenciades per la llum de l'experiència pasqual. Però la confiança no està donada com a dret passiu, és una virtut que ha de guanyar-se. Si els individus ens tanquem als altres, llavors la confiança s'esvaeix de l'horitzó i la finitud vital esdevé una pesada constatació. En general, vivim en una societat desconfiada. La confiança és resultat d'un treball continuat, necessita temps i dedicació per assentar-se en el cor de les persones. És una virtut que necessita ser conreada per evitar fer-se fonedissa davant de qualsevol dubte. Fiar-se exigeix un despullament personal i saber obrir-se a les altres persones.

Fiar-se de Déu és el camí de la Quaresma. Per fer-ho cal assumir les febleses personals i reconèixer la necessitat de salvació. Déu dona al seu amor misericordiós a qui el vol acollir. El consol de la salvació no és un aplaçament de l'esperança fora de la història o de la biografia personal. La confiança esdevé virtut diàfana quan cada persona sap buscar a Déu a través de l'apertura personal a l'amor als germans. Una de les paradoxes del nostre temps és viure en un món ple de xarxes socials i seguir arrossegant importants soledats existencials com a conseqüència de la feble vinculació que uneix a les persones. El temps quaresmal ha de servir per adonar-nos que no estem sols i que hi ha moltes persones en la quotidianitat que esperen el nostre amor.